

בש"פ 8246/15 - אייל יונגר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8246/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: אייל יונגר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום
1.12.2015 בעפ"ג 22300-11-15 שניתנה על ידי
כבוד השופטת ד' מרשק מרום

תאריך הישיבה: כ"ז בכסלו תשע"ו (9.12.15)

בשם העורר: עו"ד אריאל וינדר; עו"ד יהודה יוד

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בה דחה בית המשפט את בקשת העורר לעיון חוזר
בבקשתו לעיכוב ביצוע רכיב המאסר בן ארבע השנים (בניכוי ימי המעצר) שהושת עליו בגזר דינו של בית משפט השלום
בפתח-תקוה מיום 1.11.2015.

העורר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של החזקת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 והחזקת סם מסוכן מסוג חשיש לצריכה עצמית בבית הספר בו עבד ועל גופו, עבירה לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973. לפי הכרעת הדין החזיק העורר מטען חבלה אלחוטי מאולתר שבכוחו להמית אדם במחסן הסמוך למשרדו, הממוקם מתחת ליציא של אולם ספורט ששימש שני בתי ספר סמוכים. יצוין כי העורר הודה בעבירות הסמים המיוחסות לו וכן בהחזקה הפורמלית של המטען, אך טען כי מצא את המטען על גג בית הספר, ולאור חששו כי מדובר בחפץ חשוד אף הזעיק כתב עיתון. כן נטען כי מדובר במטען שלא היה בכוחו להמית אדם, ובפרט נוכח העדרן של סוללות במערכת ההפעלה של המטען.

בהודעת ערעור מתוקנת שהגיש העורר, המתייחסת הן להכרעת הדין והן לגזר הדין, מבקש העורר להסתמך על ראייה חדשה שלא הוגשה לבית המשפט – חוות דעת מומחה מטעמו, לפיה המטען אינו עונה להגדרת "נשק" על פי דין. נטען כי ראייה חדשה זו לא הוגשה לערכאה הדיונית על רקע כשל בייצוג.

לטענת העורר במקרה דנן מתקיימים השיקולים המצדיקים על פי ההלכה הפסוקה עיכוב ביצוע של העונש, לרבות: סיכויי הערעור הגבוהים; התנהגותו הטובה לאורך ההליך מאז שוחרר לחלופת מעצר; העדר עבר פלילי רלבנטי; ונסיבות אישיות המצדיקות היענות לבקשה (היותו מי שסועד את אמו הנכה). עוד מדגיש העורר את העובדה שערעורו אמור להישמע בעוד כשבועיים.

לטענת המשיבה אין בטיעוני העורר כדי להצדיק עיכוב ביצוע עונש המאסר ובפרט משעונש זה כבר עוכב בעבר. לטענתה, צדק בית המשפט המחוזי עת קבע כי אף אם תהיה הקלה מסויימת בעונשו של העורר, הרי שבנסיבות המקרה הסיכוי כי לא יוטל עליו עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא הוא נמוך ביותר, כפי שניתן להסיק ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה. כן צוין כי בית המשפט המחוזי ראה לנכון להתייחס לפסק דינו המפורט של בית משפט השלום בעניינו של העורר, כשאין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בהכרעה שכזו.

לא בלי התלבטות אני מורה על עיכוב תחילת ביצוע עונש המאסר שהושת על העורר למשך 60 ימים – עד ליום 8.2.2016.

העובדה שערעורו של העורר, שהינו כזכור גם ערעורו על הכרעת הדין, אמור להישמע בקרוב (ביום 22.12.2015), לצד נסיבותיו האישיות של העורר – כמי שסועד את אמו הנכה – מטות את הכף לטובת קבלת הערר.

אף אם אין זה ברור כלל ועיקר אם תתקבל בקשת העורר להגיש ראייה חדשה בשלב הערעור (תוך שהוא מנמק אי הגשתה במועד ב"כשל נטען בייצוג"), ראיתי לנכון כאמור להתחשב בשני הנימוקים דנן, תוך תקווה שבית המשפט המחוזי הנכבד יוכל להכריע בערעור עד לתאריך הנ"ל.

הערר מתקבל איפוא. כל התנאים המגבילים שחלים על העורר יעמדו בעינם עד להכרעה בערעור, או עד להחלטה אחרת.

ניתנה היום, כ"ז בכסלו התשע"ו (9.12.2015).

ש ו פ ט
